

Arrest

nr. 119 901 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X X en X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U stelt 36 jaar oud te zijn. U ging ongeveer tot de 12de graad naar school. U bent geboren in de stad Kabul en woonde er tot uw 14de levensjaar wanneer uw gezin in het jaar 1992 emigreerde naar de stad Peshawar in Pakistan omwille van de veiligheidssituatie in Kabul.

In het jaar 1374 leerde u er uw man, Abdul Bari, kennen met wie u huwde en samen 3 kinderen heeft. Uw man had samen met zijn vader een antiekwinkel in het handelscentrum 'Andar Sher' in

Peshawar waar hij handel dreef in antiekwaren. Deze zaak leverde goed op en het was algemeen geweten dat ze een goed inkomen hadden.

Rond oktober 1999, toen uw man en uw schoonvader van hun werk naar huis kwamen, werd uw schoonvader door onbekenden gekidnapped. Vijf dagen later werd uw man opgebeld en eisten de kidnappers dat uw man 400000 dollar zou betalen voor de vrijlating van zijn vader. Uw man antwoordde dat dit een te groot bedrag was en probeerde te onderhandelen. Het duurde ongeveer een maand tot het tot een overeenkomst kwam en er besloten werd dat er 72000 dollar betaald zou worden. Op de dag van de overhandiging ging uw man met 2 vrienden naar de afgesproken plaats. De ontvoerders zagen dat hij niet alleen kwam en dachten dat deze meekwamen om hen te overmeesteren waardoor ze niet kwamen opdagen. Diezelfde dag gooiden ze een bom in de tuin van jullie huis. Ze belden uw man hetzelfde moment op en waarschuwde hem dat ze in staat waren dit soort zaken te doen. Ze dreigden dat hij het geld moest betalen en geen beroep mocht doen op de politie. Op dat moment besloot uw man dat u en uw 3 kinderen samen met uw schoonmoeder en schoonzus Pakistan moesten verlaten.

Rond november 1999 verhuisden jullie naar Ghazni stad in Afghanistan, de plaats vanwaar uw man afkomstig is. Uw man kwam uiteindelijk toch tot een overeenkomst met de kidnappers en kwam samen met zijn vader achter naar Ghazni stad. Uw man bracht al zijn goederen over en begon er opnieuw een zaak in antiek in de wijk Kola Sabz in Ghazni stad.

Rond februari 2012 kreeg uw man een telefoon van de taliban. De taliban zeiden dat ze jullie oudste zoon hadden ontvoerd en eisten losgeld voor hem. Uw man zei dat zijn zoon bij hem was en dat ze dus niet jullie zoon ontvoerd hadden. Toen ze te weten kwamen dat ze een vergissing gemaakt hadden, eisten dat uw man hen sowieso geld betaalde anders zouden ze ook jullie zoon ontvoeren. Ze vroegen hem 700000 dollar te betalen maar uw man zei dat dit onmogelijk was. 4 dagen na de telefoon kwamen de taliban naar zijn winkel en bedreigden hem. Uw man kon niet anders dan op hun voorstel ingaan. De taliban belden hem daarna opnieuw om hem onder druk te zetten en uw man zei hen dat ze geduld moesten hebben. Wat uw man hen betaalde was nooit genoeg en de taliban bleef meer geld vragen. Na anderhalve maand ondergedoken te leven, besloten jullie het land te ontvluchten om aan deze situatie te kunnen ontsnappen.

U man kon een regeling treffen met een smokkelaar uit Pakistan en jullie besloten van daaruit te vertrekken. Rond maart 2012 verlieten jullie Afghanistan. Jullie verbleven 1 maand in Peshawar en gingen dan naar Lagor waar jullie op begin april 2012 een vliegtuig zouden nemen. Toen jullie in Lagor waren, besloot de smokkelaar dat enkel u en uw 3 kinderen verder konden gaan. Uw man, schoonouders en schoonzus bleven achter.

U reisde verder met de kinderen en kwam op 3 mei 2012 in België aan waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Uw man deed verschillende pogingen om achter te komen maar deze mislukten telkens en hij verblijft nog steeds in Peshawar bij de smokkelaar.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vervolgd te worden omwille van uw rijkdom.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: Uw taskara, de taskara van uw man, de taskara van uw dochter en 15 familiefoto's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsvrees immers niet aannemelijk gemaakt.

Zo kan er in de eerste plaats gesteld worden dat uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vrees tegenover de taliban niet geloofwaardig werden bevonden. U geeft hierbij aan dat de taliban jullie meerdere malen bedreigden en zelf naar de winkel van uw man kwamen om het losgeld te eisen dat ze gevraagd hadden te betalen (CGVS, 13/08/2013, p. 17.). Uw man kon de gevraagde som losgeld niet betalen en slaagde er telkens in, wanneer de taliban belden en zelfs langskwamen, uitstel te krijgen. Na anderhalve maand in deze situatie geleefd te hebben, waarbij jullie ondergedoken in jullie huis zaten en niet buiten konden komen omwille van de situatie, besloten jullie te vluchten en het land te verlaten (CGVS, p. 17.). Echter men mag ervan uitgaan dat, indien de taliban werkelijk uit waren op jullie geld en daarbij dreigden uw zoontje te ontvoeren, jullie niet meer dan anderhalve maand langer in jullie huis konden wonen. Het is hierbij niet geloofwaardig dat diezelfde taliban die reeds aantoonde wat de consequenties waren als er niet gebeurde wat men vroeg – het andere jongetje dat ze kidnapten werd door hen vermoord (CGVS, p. 17.)- en jullie hierbij meerdere malen hadden gecontacteerd en gewaarschuwd, op een anderhalve maand geen toenadering meer gezocht zouden hebben.

Bovendien lijken uw verklaringen met betrekking tot het incident waarbij het vriendje van uw oudste zoon, gekidnapped en vermoord werd door de taliban eerder te gaan over een nieuwsfeit dan om een verhaal van iemand die u persoonlijk kende. U bent immers zeer vaag wanneer er u naar meer details omtrent zijn ontvoering gevraagd wordt. Dit terwijl u aangeeft dat deze jongen een klasgenoot was van uw zoon (CGVS, p. 16.) en dat ze altijd samen naar school gingen (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, p. 3.). U verklaart hierbij onder meer niet te weten of de ouders van jongen ook onderdrukt werden door de taliban (CGVS, p. 17.-p.18.). Indien jullie werkelijk hetzelfde zou overkomen zijn en jullie zonen daarenboven werkelijk zulk een goede vrienden waren, is het niet aannemelijk dat u niet meer en gedetailleerdere informatie zou kunnen geven over dat incident.

Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u een algemene situatie schetst waarbij u aangeeft dat de taliban rijke families viseren en geld van hen afpersen en waarbij uw familie ook onder de geviseerden was. U verklaart hierbij dat toen jullie in Ghazni stad kwamen wonen, de taliban er al bezig waren met geld te vragen aan mensen die rijker waren en dat het algemeen geweten was dat ze mensen kidnapten (CGVS, p. 7.). Ook wanneer er gevraagd wordt of jullie reeds eerder bedreigd werden in Ghazni verklaart u dat er geen bedreiging was maar dat uw man vanaf hij de taliban begon te betalen bedreigd werd (CGVS, p. 15., p.17.). Echter in het hele verhaal van de kidnaping blijkt nergens dat uw man de taliban reeds een deel van het geld betaalde. Uit deze verklaringen kan worden opgemaakt dat alle welgestelde families gevisieerd werden door de taliban en jullie dus ook, als één van de welgestelde families in Ghazni. Er kan hierbij geconcludeerd worden dat u uw eigen persoonlijke vrees tegenover de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt maar dat uw verklaringen gekaderd kunnen worden in een algemene situatie waarbij de taliban rijke families afperst.

Omtrent uw verklaringen met betrekking tot de feiten die zich afspeelden in Pakistan, kan worden gesteld dat dit incident, indien het al zou plaatsgevonden hebben, geen gegronde vrees voor Afghanistan aannemelijk maakt. U geeft hierbij immers aan dat uw schoonvader ontvoerd werd in Peshawar door onbekenden die uit waren op jullie geld (CGVS, p. 13.). Echter gezien het feit dat u de Afghaanse nationaliteit heeft, dient uw vrees tegenover Afghanistan beoordeeld te worden.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u uw taskara, de taskara van uw dochter en de taskara van uw man voor. Deze documenten tonen uw identiteit en nationaliteit aan, welke niet betwist wordt. De 15 familiefoto's die u voorlegt, geven het beeld weer van een welgestelde Afghaanse familie. Deze foto's bevestigen het feit dat u vermogend bent maar werpen geen ander licht op de bovenvermelde evaluatie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet

onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Ghazni te worden beoordeeld, een regio waar er sprake is van geweld die aanleiding geeft tot bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2c van de Vreemdelingenwet. Dit volstaat echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

U heeft immers aangegeven dat uw volledige familie van oudsher en nog steeds in Kabul woont, in eerder residentiële gebieden (CGVS, p. 3- p.4., p. 10-p.11). U beschikt er over een uitgebreid familiaal netwerk. Uw Echtgenoot - waarmee u nog steeds contact heeft- is ook afkomstig uit bemiddelde familie en kan zich perfect bij u voegen in Kabul. Gezien het feit de persoonlijke bedreigingen door de taliban niet geloofwaardig werden bevonden is er geen reden om aan te nemen dat de taliban de intentie of de operationele capaciteit zou hebben om te investeren in een verdere vervolging van de familie in Kabul, waar uw familie slechts één van de vele bemiddelde families zouden zijn en geen grotere kans hebben dan andere families om het slachtoffer te worden van criminaliteit.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog

steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt dat haar zaak behandeld wordt door de Algemene Vergadering en beroept zich daarvoor op de nood aan uniformiteit van de rechtspraak (artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet). Zij meent dat deze eenheid na het arrest *Singh* tegen België van 2 oktober 2012 van het EHRM in het gedrang gekomen is, gezien de Franstalige en Nederlandstalige Kamers van de Raad er een andere rechtspraak op na houden inzake het voordeel van de twijfel.

Nog daargelaten dat verzoekster haar stelling dat "de Nederlandstalige kamers van de Raad een volledig andere aanpak hebben" in het geheel niet onderbouwt aan de hand van concrete elementen kan verzoekster in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen. Volgens artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek wordt bijgevolg niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet, en overweging 12 en artikel 20.5 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG. Ook meent verzoeker dat er een manifeste appreciatiefout is.

In een eerste onderdeel van het eerste middel bespreekt verzoekster het risico op vervolging van vrouwen als sociale groep en verwijst desbetreffend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Verzoekster benadrukt dat zij duidelijk heeft gesproken over genderspecifieke vervolging. Daden van genderspecifieke aard zijn duidelijk opgenomen in artikel 48/3, punt f van de vreemdelingenwet en dienen dus te worden onderzocht. Zij wijst erop dat het CEDOCA rapport geen informatie bevat over de man-vrouw relaties in Afghanistan, noch over de specifieke vervolgingsvrees van vrouwen en kinderen. Verzoekster citeert vervolgens uit een rapport van UNESCO over de rol van de vrouw in Afghanistan en verwijst vervolgens naar de statistieken van het "Mensenrechtenhof van Straatsburg" en naar rapporten van Human Rights Watch in verband met Afghaanse vrouwen. Ook wordt verwezen naar het beleid van Nederland bij Afghaanse verwersterde en schoolplichtige meisjes zoals blijkt uit de geciteerde ambtsberichten.

In een tweede onderdeel van het eerste middel bespreekt verzoeker het risico op vervolging voor rijkere mensen als sociale groep. Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij gelooft dat zij behoort tot een rijke familie en dat deze sociale groep afgeperst wordt door de taliban. Voorts geeft verzoekster aan dat in het CEDOCA rapport wordt gesteld dat het aantal kidnappings van Afghanen een alarmerend niveau bereikt in Kabul, terwijl de verwerende partij tegelijkertijd van mening is dat verzoekster zich kan vestigen in Kabul.

In een derde onderdeel van het eerste middel bespreekt verzoekster het risico op vervolging van de minderjarige kinderen. Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing geen enkele motivatie bevat betreffende haar kinderen. Verzoekster citeert uit het rapport van het UNHCR van 6 augustus 2013 waarbij de kinderen als categorie expliciet worden vernoemd en stelt dat het CEDOCA rapport over Afghanistan geen enkele zin bevat over het specifieke gevaar voor kinderen of meisjes. Verzoekster verwijst desbetreffend naar een persbericht van UNICEF en naar aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen van de VN. Ook stelt zij dat zij uitdrukkelijk heeft aangegeven dat er taliban waren en dat het voor haar kinderen niet mogelijk was om naar school te gaan.

In een vierde onderdeel van het eerste middel formuleert verzoekster inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing wat haar geloofwaardigheid betreft.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 12, 1 a) van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft verklaard dat zij een vluchtelingenkaart hadden in Pakistan waardoor haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Verzoekster stelt dat zij ook in Kabul het doelwit zullen zijn van ernstig geweld aangezien uit het CEDOCA rapport blijkt dat het aantal kidnappings van rijkere Afghanen een alarmerend niveau bereikt. Volgens verzoekster hebben zij een risicoprofiel, aangezien zij drie jonge kinderen hebben. Er worden ook geen vragen gesteld aan de CEDOCA dienst over de vraag wie high profile is en in het bijzonder of verzoekster dit is. Voorts formuleert verzoekster een inhoudelijke kritiek op het CEDOCA rapport van de verwerende partij aan de hand van een aantal persberichten en rapporten.

3.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een artikel van Thomas Ruttig en een artikel van Fabrizio Foschini.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.5. De Raad kan op basis van verzoeksters verklaringen geen geloof hechten aan haar asielrelaas. Verzoekster legt immers niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van haar asielrelaas.

Zo geeft verzoekster aan dat de taliban hen meerdere malen bedreigden en zelf naar de winkel van haar man kwamen om het losgeld te eisen dat ze gevraagd hadden (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17). Na ongeveer anderhalve maand in deze situatie geleefd te hebben, waarbij verzoekster en haar familie ondergedoken in hun huis zaten en niet buiten konden komen omwille van de situatie, besloten zij te vluchten en het land te verlaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7, 17; stuk 14, vragenlijst, p. 3). Het is echter niet aannemelijk dat, indien de taliban werkelijk uit waren op verzoeksters geld en daarbij dreigden haar zoontje te ontvoeren, zij en haar familie nog anderhalve maand in hun huis konden wonen. Het is hierbij niet geloofwaardig dat diezelfde taliban die reeds aantoonde dat zij bij machte waren om iemand te ontvoeren omdat er niet kon worden betaald (stuk 14, vragenlijst, p. 3; stuk 5, gehoorverslag, p. 16) en zij verzoeksters familie hierbij meerdere malen hadden gecontacteerd

en gewaarschuwd, gedurende ongeveer een anderhalve maand geen toenadering meer gezocht zouden hebben. Verzoekster betoog omtrent de beschermde situatie waarin zij leefden, doet niets af aan het feit dat verzoekster gedurende anderhalve niet meer heeft gehoord van de taliban.

Bovendien is verzoekster onwetend in haar verklaringen met betrekking tot een kernaspect van haar asielrelaas. Verzoekster verklaarde immers niet te weten of de ouders van de ontvoerde jongen ook onderdrukt werden door de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p.17, 18.) terwijl zij aangeeft dat de ontvoerde jongen een klasgenoot was van haar zoon (stuk 5, gehoorverslag, p. 16.) en dat ze altijd samen naar school gingen (stuk 14, vragenlijst, p. 3.). Indien verzoekster werkelijk hetzelfde zou overkomen zijn en hun zonen daarenboven samen naar school liepen, is het niet aannemelijk dat verzoekster niet meer en gedetailleerdere informatie zou kunnen geven. Er kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij desbetreffend meer inspanningen heeft gedaan teneinde meer te weten te komen over de situatie. Er kon redelijkerwijze worden verwacht dat in de gegeven situatie verzoeksters familie minstens contact zou hebben opgenomen met de ouders van de ontvoerde jongen of inspanningen hebben ondernomen teneinde de juiste toedracht in deze te kennen, te meer verzoekster en haar echtgenoot nog ongeveer anderhalve maand in Afghanistan zijn verbleven. Dat Afghaanse vrouwen niet op de hoogte worden gehouden van wat er in de wereld gebeurt verschoont haar onwetendheid omtrent deze specifieke situatie niet. Ook waar verzoekster aangeeft wat zij allemaal wel wist te vertellen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het loutere feit dat zij een Afghaanse vrouw is, geïsoleerd heeft geleefd en derhalve beperkte sociale vaardigheden heeft, is onafdoende teneinde verzoekster onwetendheid dienaangaande te verschonen.

Voor zover verzoekster beweert dat zij, als rijke persoon, beschouwd kan worden als een sociale groep in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), wijst de Raad erop dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

3.6 De Raad stelt vast dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In voormeld arrest wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwisten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoekster geen relevante documentatie omtrent haar problemen of nationaliteit bij.

3.7. Voor zover verzoekster beweert dat zij, als vrouw zijnde, beschouwd kan worden als een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag en hiervoor verwijst naar en citeert uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot Afghaanse vrouwen (N. v. Sweden, Application n°. 23505/09, 20 juli 2010), naar artikelen van Human Rights Watch, het artikel "The Law of Refugee Status, en voor wat de positie van de vrouw betreft verwijst naar een artikel van UNESCO wijst de Raad erop dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

De verwijzing naar en toevoeging van documenten, rapporten en Europese rechtspraak omtrent de situatie van vrouwen in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hieromtrent in gebreke. Het loutere feit dat zij tijdens het gehoor heeft aangegeven dat zij niet naar buiten kon omwille van een oogprobleem en aldus niet naar buiten ging zodat zij niet zou worden lastig gevallen door de taliban duidt op zich niet op een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 28 van het IVRK en van artikel 22bis van de Grondwet, dient te worden vastgesteld dat de aangevoerde artikelen van het IVRK wat hun geest, hun inhoud en hun bewoordingen betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Ook artikel 22bis van de Grondwet heeft geen directe werking (*Parl.St.* Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13). Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK en het bewuste artikel uit de Grondwet niet dienstig inroepen.

De Raad erkent dat verzoekster eventueel in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat haar minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Niettegenstaande verzoekster in onderhavig verzoekschrift correct opmerkt dat zij erop gewezen heeft dat haar dochter niet naar school kon gaan omwille van de taliban blijkt geenszins uit de stukken van het administratief dossier dat zij enige problematiek in verband met haar kinderen heeft aangebracht als reden waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten of als reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren, buiten het aangebrachte en ongeloofwaardig bevonden relaas met betrekking tot haar zoon en diens risico op kidnapping. Opnieuw duidt het loutere feit dat dat haar dochter niet naar school kon omwille van de taliban, niet op een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. De aanbevelingen en richtlijnen van het UNHCR terzake en de berichtgeving van UNICEF zijn dan ook niet relevant. Ook het argument dat het CEDOCA rapport niets vermeldt over het specifieke gevaar voor kinderen of meisjes, is derhalve niet dienstig.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanvoert waaruit kan blijken dat haar kinderen een specifieke vrees voor vervolging koesteren of in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet of een vrees voor vervolging. De algemene bewering dat haar dochter wellicht een gedwongen uithuwelijking wacht en dat de kans om slachtoffer te worden van geweld groot is, volstaat terzake niet.

Verzoeksters algemene betoog omtrent de afwezigheid van het recht op onderwijs voor haar dochters, het risico op een voortijdig en/of gedwongen huwelijk en verwesterde meisjes in Afghanistan en het Nederlandse asielbeleid dienaangaande volstaat ook niet om aan te tonen dat verzoeksters en/of haar kinderen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat.

De argumentatie dat het CEDOCA rapport geen informatie bevat over de man vrouw-relaties in Afghanistan, over de specifieke vervolgingsvrees van vrouwen en kinderen in Afghanistan, over het specifieke gevaar voor kinderen en meisjes, is gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet dienstig.

De algemene bemerkingen dat het relaas moet worden getoetst aan objectieve gegevens en elementen ondersteund door rapporten betreffende vrouwen, kinderen en rijke families in Afghanistan, hetgeen onderstreept werd in een rapport van de International Association of Refugee Law Judges en de verwijzing naar de bepalingen van de proceduregids van het UNHCR doen ook geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zowel voor haar persoonlijk als voor haar kinderen *in concreto* aan te tonen en verzoekster blijft desbetreffend, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Waar verzoekster meent dat haar overeenkomstig artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag de vluchtelingenstatus zou moeten worden toegekend omdat ze een vluchtelingenkaart zou gehad hebben in Pakistan, stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat zij in Pakistan een dergelijke kaart zou hebben gehad of aldaar als vluchteling zou zijn erkend.

3.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaat-

regel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster maakt gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielse relaas niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Ook de algemene rapporten en documentatie omtrent de situatie van vrouwen en kinderen in Afghanistan volstaan niet om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij en/of haar kinderen bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters volledige familie nog steeds in Kabul woont (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10, 11). Verzoekster beschikt er over een uitgebreid familiaal netwerk. Verzoeksters echtgenoot - waarmee zij overigens nog steeds contact heeft - is ook afkomstig uit bemiddelde familie en kan zich perfect bij verzoekster voegen in Kabul (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 12). Redelijkerwijs kan dan ook worden aangenomen dat verzoekster bij machte is, al dan niet met de hulp van haar familie in Kabul, om zich in Kabul te vestigen. Het loutere feit dat zij minderjarige kinderen heeft staat een interne hervestiging niet in de weg.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekster onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarming niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is.

Voor zover verzoekster het gegeven van kidnappings van rijkere Afghanen onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet ziet, stelt de Raad vast dat uit het feit dat er kidnappings van rijkere Afghanen gebeuren niet kan worden afgeleid dat er in de hoofdstad Kabul een situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Verzoekster bekritiseert voormelde informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en ziet er tegenstrijdigheden in gezien uit het rapport enerzijds blijkt dat er "overrapportering" is en anderzijds een "onderrapportering". De Raad stelt vast dat daar waar verzoekster aangeeft dat er een "onderrapportering" is, er louter wordt gesteld dat het niet mogelijk is een exhaustieve weergave van het conflict te geven. Daar waar verzoekster meent dat er sprake is van "overrapportering" wordt enkel gesteld dat de frequentie en de impact van aanslagen niet in verhouding staat met de media aandacht die zij opeisen gezien de extreem gewelddadige activiteit zich afspeelt in landelijke gebieden met relatief weinig berichtgeving. De Raad ziet niet in op welke wijze hier sprake zou zijn van "over- of onderrapportering" of hoe beide vaststellingen intern tegenstrijdig met elkaar zouden zijn noch wordt hiermee aangetoond dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul niet correct zou zijn. Het is slechts een algemene en ongestaafde kritiek die niets afdoet aan de vaststelling dat de aanslagen in Kabul tegen *high profile* doelwitten gericht zijn en dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit in Kabul niet voorkomen. Voormelde informatie bevestigt overigens zelf dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar toont niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Ook de door verzoekster aangehaalde persberichten doen hieraan geen afbreuk. Hierin worden incidenten aangehaald in o.m. Kandahar, Kunduz, Jalalabad, Lashkar Gah, de provincie Herat en de provincie Paktia; zij zijn aldus niet dienstig ter beoordeling van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. Wat betreft de persberichten die over Kabul gaan, dient te worden opgemerkt dat zij voormelde informatie bevestigen. Burgers kunnen het slachtoffer worden van aanslagen, maar deze persberichten tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Met het algemeen betoog omtrent een toename van het aantal aanslagen in Kabul, het tijdstip van aanslagen door de taliban, de "onderrapportering" omtrent het onderscheppen van wapens explosieven en het feit dat de Deense en Amerikaanse rapporten niet als objectief kunnen worden aanzien, de vaststelling dat het CEDOCA rapport suggereert dat de taliban gewone burgers zou ontzien en verwijzing naar de artikelen van Thomas Ruttig en van Fabrizio Foschini, die in het CEDOCA rapport worden aangehaald, en die verzoekster bij het verzoekschrift voegt, toont verzoekster niet aan dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul niet correct zou zijn of dat er in Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het is opnieuw slechts een algemene en ongestaafde kritiek die niets afdoet aan de vaststelling dat de aanslagen in Kabul tegen *high profile* doelwitten gericht zijn en dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit in Kabul niet voorkomen. Voormelde informatie bevestigt overigens zelf dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar toont niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Voor zover verzoekster nog wijst op de situatie van IDP's onder meer onder verwijzing naar een rapport van de Wereldbank, stipt de Raad aan dat verzoekster tot een begoede familie behoort en dat haar familie zelfs in Kabul woont. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in de settlements in Kabul zal terecht komen.

De door verzoekster ontwikkelde argumentatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie van het Commissariaat-generaal te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoekster in Kabul over een veilig intern vestigingssalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

3.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon

3.11. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF